

«ՈՒՐ ԵՆ ՄՇԱԿՆԵՐԸ»

Այգեստաններու եւ պտղաստաններու դժուարին գործը շարունակողներու թիւը հետզհետէ կը մուագի, վասն զի մարդիկ՝ առ հասարակ, դիրին եւ հանգիստ գործ կ'ուզեն ընել: Կը մտածեն անոնք, ինչո՞ւ տառապիլ եւ արեւի տաճութեան տակ հոգատարել իրենց այգիներն եւ պտուղի ծառերը: Ինչո՞ւ մտահոգուիլ որ թերեւս պտուղներու հասունացման ժամանակին յանկարծ սաստիկ անձրեւ մը պիտի տեղայ եւ ապա ցուրտ հովը տակաւին տհաս պտուղները պիտի սառեցնէ ահաւոր վնաս հասցնելով՝ ըլլայ ֆիզիքական եւ դրամական:

Եթէ այս ճշմարիտ է աշխարհիկ գործերու մշակներուն համար ո՞ր մնաց հոգեւոր ասպարէզին հետեւող մշակներու գործը: Վերոյիշեալ առաջինը ժամանակաւոր արժէք ունեցող գործ մըն է, իսկ երկրորդը՝ յաւիտեանական: Առաջինի պարագային յոյս կայ որ յաջորդ տարին մթնոլորտային վիճակը աւելի դիրամտայնի պիտի ըլլայ եւ դրամական վնասները կարելի պիտի ըլլայ սրբագրել եւ շահով դուրս գալ:

Հապա հոգեւոր մշակ դառնալով մարդ ինքզինքը շատ աւելի ծանր պատասխանատուութեան տակ կը դնէ, վասն զի անոր զբաղումը ֆիզիքական արդիւնաբերութիւն չէ այլ հոգեւոր: Անոր զբաղումը մարդկային հոգիի փրկութեան հետ կապուած է: Ո՞ր է մարմնի հիւանդագին վիճակը հոգատարել, եւ ուր՝ իրանգարուած եւ տառապող հոգին ուղիղ ճամբու մէջ դնել: Յիսուս եկաւ այս վերջիններուն դպչելու, անոնց խօսելու, զանոնք միխթարելու եւ առաջնորդելու դէպի յաւիտեանական կեանքը: Վասն զի առողջ մարդը բժիշկի պէտքը չ'ունի:

Յիսուս իր շուրջ հաւաքողները տեսաւ իբր անտէր եւ անտիրական ոչխարներու խումբ մը, անոնց վրայ խղճաց, բժշկեց զանոնք, կերկարեց եւ հոգեպէս զօրացուց: Անդրադարձաւ նաեւ որ անոնցմէ անդին կան շատ շատ ուրիշներ նոյնքան եւ աւելի ողորմելի վիճակի մէջ գտնուող: Ո՞վ պիտի հովուէ զանոնք: Եւ ըսաւ. «Հունձ՛ք առատ է, քայց մշակները քիչ»: Դրկեց իր աշակերտները զանոնք բժշկելու եւ հոգատարելու, յիշեցնելով որ կ'երթան իբր ոչխարներ՝ գայլերու մէջ: Թէ իրենց կեանքը այնքան ալ հեշտ պիտի չըլլայ: Գայլերը իրենց չար գործերը պիտի կատարեն բզկտելով եւ հալածելով գիրենք:

Երբ մայիմք Հայաստանեայց եկեղեցւոյ մշակներուն թիւին, որակին, ուսումին եւ կարողութեանց վրայ կը համոզուիմք որ թուր քիչ է, որակը տկար, ուսումը պակասաւոր, եւ կարողութիւնը անբաւարար: Այսպիսի մշակներ ի՞նչպէս պիտի կարենան լրացնել ինչ որ կ'ակնկալուի իրենցմէ: Այս չէ՞ արդեօք պատճառը որ եկեղեցի յաճախողներու եւ հոն գործողներու թիւը չափազանց մուգած է, երկուսարդուութիւնը ոչ-հայ համայնքներ կ'այցելէ փոխանակ հայ եկեղեցիի: Իսկ ի՞նչ ըսել եկեղեցւոյ տնտեսական վիճակի մասին, այդ ալ քարելաւ վիճակ չունի:

Ուրեմն ի՞նչ կ'ընենք ծախսերը զոցելու համար: Ճաշկերոյթներ, պագարներ, պինկօներ, դաշտահանդէսներ եւ այլ հասութեայքեր ձեռնարկներ կը կազմակերպենք դրամ ապահովելու համար: Հարց կը ծագի այս կացութեան դիմաց: Ա՞յս է եկեղեցւոյ նպատակը: Ո՞ր եւ մշակները որոնք իրենց հաւատքի եւ աղօթքի զօրութեամբ, տարիներու

դաստիարակութեամբ, ուղիղ նկարագրով, մաքուր քաղաքականով և նուիրեալ գործունէութեամբ պիտի զան ստեղծել այնպիսի մթնոլորտ մը որու մէջ հաւատացեալ ժողովուրդը անսակարկ կերպով տայ իր նիւթական օժանդակութիւնը եկեղեցւոյ հոգեւոր գործունէութեան ի նպաստ:

Այս չէ՞ որ Յիսուս քարոզեց: Ո՞ւր եմ նշմարիտ մշակները՝ որոնք գործեն անհաշիւ ժամեր, մտահոգուին հաւատացելոց հոգեւոր առողջութեամբ փոխանակ աշխատելու որ իրենք առատ ամսական վարձատրութիւն ստանան և իրենց աշխարհիկ կեանքը ապահոված ըլլան: Վստահօրէն հոգեւոր մշակը միայն մէկ առաջնորդ ունի որուն հետեւելու է և աշխարհի և մարդոց առջեւ երեւելու է իբր Անոր գործը կատարող անձ: Իսկ եթէ չի կրնար իր անձը ուրանալ Յիսուս Քրիստոսի սիրոյն համար, ուրեմն պէտք է հեռանայ և ուրիշ ասպարեզի մէջ գործ փնտռէ:

Յիսուս քաջաբար քարոզեց, դարձաւ քարի հովիւ և իր կեանքը զոհեց մարդու

փրկութեան համար: Այսօրուայ մեր հովիւներէն քանիսն են նշմարտապէս և խղճմտօրէն կը հետեւին իրենց վարդապետի ցոյց տուած աստուածային ուղղութեան: Կ'երեւի, աշխարհը՝ որու մագնիսականութիւնը շատ աւելի գրաւիչ է և զօրաւոր, քան Քրիստոսը, մեզի կը մոռցնէ թէ մենք ժամանակաւոր ենք և անցողական, հոգ չէ թէ որքան տարիներ ապրինք, ինչ տեսակի հաճոյքներ ալ վայելենք, որքան հարստութիւն ալ դիզենք և տէր դառնանք կալուածներու: Վստահօրէն, օր մը մեր աչքերը պիտի փակենք այդ նոյն աշխարհին և մեկնինք ուրիշ աշխարհ:

Ահա հոս է որ նշմարիտ մշակը այդ վերջին օրուան հասնելէ առաջ ունի պաշտօնը մարդ արարածը առաջնորդելու իր Աստուծոյն և Փրկչին Յիսուսի Քրիստոսի: «Հունձքը առատ է, քայց մշակներ քիչ քիւով»: Ազօր ենք որ Աստուած մեզ համար պատրաստ արժանաւոր մշակներ: Ամէն:

ՇԱՀԷ Ա. ՔՀՆՅ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ

ՏԱՐԱԶԸ ԵՒ ՔԱԶՈՒԹԻՒՆԸ

Մենք Նափոլէոն իշխանութիւնը ձեռք առնելէն ետք, զօրաբանակին հրամանատար կարգեց Մարէն զօրավարը, որ երեւելի դարձած էր դժուարին ճակատամարտերու մէջ իր ցուցաբերած քաջութեամբ:

Մարէն սակայն, շատ ժամանակ չ'անցաւ ստուգելու, որ կայսրութեան զօրքին մենք մասը կը քաղկեդոնականացնէ:

Օր մը, սպայակոյտին կազմէն մէկը մօտեցաւ Մարէին և առաջարկեց զօրքը հագուեցնել նոր համազգեստով և ցոյց տուաւ քանի մը օրինակներ:

Զօրավարը արագ ակնարկ մը ցնտելէ ետք, օրինակներուն վրայ, ըսաւ տխրութեամբ.

- Աւելորդ է, ինչ զգեստով ալ հագուեցնէք այս մարդիկը՝ միշտ ծախուստ պիտի տան թշնամիին առջեւ:

Հագուստը կը փոխէ մարդուն կերպարը, քայց ոչ անոր բնութիւնը: